

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 lipca 2017 r. Sąd Rejonowy w Myśliborzu utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty wydany w dniu 14 czerwca 2013 roku w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy Szczecin P. i Zachód w S. sygn. akt I Nc 556/13 (pkt I.); zasądził od pozwanego T. I. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 4.456 złotych (cztery tysiące czterysta pięćdziesiąt sześć) tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II.).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. współpracował z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D..

Spółka (...) nie regulowała należności wobec powoda w terminie. Sporządzono projekt porozumienia, które miało zostać zawarte pomiędzy powódką, a spółką (...), której reprezentantem był pozwany. Z projektu porozumienia opatrzonego datą 26 kwietnia 2012r. wynikało, że spółka (...) posiada wobec powoda na dzień 19 kwietnia 2012 roku dług w wysokości 48.583,20 złotych, a na zabezpieczenie wystawiony zostanie weksel in blanco.

Pomiędzy przedstawicielem powoda, a pozwanym działającym jako reprezentant firmy (...) prowadzone były rozmowy dotyczące zadłużenia spółki (...) wobec powoda i warunków współpracy. Powódka w maju 2012 roku uzależniła dalszą współpracę ze spółką (...) od uregulowania przez nią zaległości finansowych i podpisaniu umowy o współpracy. Powódka sporządziła projekt takiej umowy.

Pozwany T. I. na blankiecie weksla własnego in blanco wpisał swoje imię i nazwisko, adres, numer PESEL, numer dowodu osobistego, i złożył swój podpis. Na blankiecie brak jest pieczęci spółki (...). Nie wpisano także firmy spółki.

Pozwany wręczył weksel powódce.

Pismem z dnia 05 marca 2013 r. powód wezwał pozwanego do wykupu weksla, tj. do dobrowolnej zapłaty kwoty 68.432,46 zł w terminie do 14 marca 2013 r. pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

W dniu 11 marca 2013 roku pozwany działając jako reprezentant spółki (...) w odpowiedzi na wezwanie powoda do wykupu weksla wskazał, że podejmie niezwłoczne działania oraz wezwał powoda do zwrotu weksla in blanco do dnia 15 marca 2013 roku.

Na dzień 11 marca 2013 roku spółka (...) zalegała z zapłatą należności wobec powoda w kwocie 68.432,40 złotych.

W dniu 11 marca 2013 roku pozwany na zestawieniu niezapłaconych przez spółkę (...) należności wobec powódki zadeklarował spłatę zadłużenia w kwocie 68.432,46 w pięciu równych ratach po 13.686,49 złotych poczynając od marca 2013 roku, natomiast bieżące zamówienia miały być płacone przedpłatą. Pod deklaracją pozwany złożył swój podpis i opatrzył datą 11 marca 2013 roku.

Powód wypełnił weksel w dniu 14 marca 2013 roku na kwotę 68.432,46 złotych wpisując jako termin płatności dzień 14 marca 2013 roku i wpisując, że zapłata nastąpi na zlecenie powoda. Jako miejsce płatności weksla wpisano miejscowość S..

Przy tak ustalonym stanie faktycznym sąd rejonowy uznał powództwa za zasadne. Podkreślił, iż powód występując o zapłatę jako podstawę żądania wskazał wystawiony przez pozwanego T. I. weksel własny in blanco oraz wezwanie go do wykupu weksla. Podstawą prawną żądania powoda są zatem przepisy ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. z dnia 11. 05. 1936 r.), a w szczególności art. 101 i art. 10 Prawa wekslowego, którego treść sąd przytoczył i omówił.

W ocenie sądu I instancji przedłożony dokument weksla jest ważny. Sąd rejonowy wskazał, iż pozwany T. I. nie zgłaszał zarzutów wekslowych. Podniósł tylko jeden zarzut sprowadzający się do wypełnienia przez powoda weksla in blanco niezgodnie z porozumieniem wekslowym. Wskazał, że w dacie wypełnienia weksla przez powoda nie istniały zobowiązania, których spłatę weksel zabezpieczał. Weksel miał stanowić zabezpieczenie spłaty zobowiązań (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. wobec powoda, które prowadziły stałą współpracę gospodarczą.

Dalej sąd wskazał, iż zgromadzone w niniejszej sprawie dowody w postaci korespondencji mailowej, projektów porozumienia i umowy współpracy, a także zestawienie zaległości spółki (...) potwierdzają stanowisko pozwanego w zakresie istnienia pomiędzy powodem, a spółką (...) współpracy gospodarczej oraz istnienia i wysokości zobowiązań spółki (...). Natomiast przedstawione przez pozwanego dowody nie dowodzą zasadności podniesionego przez niego zarzutu w zakresie wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową. Zdaniem Sądu Rejonowego twierdzenia pozwanego oraz zaoferowane w sprawie dowody nie mają w niniejszym procesie doniosłości prawnej i nie mogą stanowić okoliczności uzasadniającej uchylenie nakazu zapłaty wydanego w oparciu o weksel przedłożony przez powoda. Przedstawione przez pozwanego zarzuty mogłyby odnieść skutek w postępowaniu, w którym źródłem zobowiązania byłby weksel wystawiony przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D.. Sąd Rejonowy podkreślił, że wystawcą weksla in blanco stanowiącego podstawę dochodzonego w niniejszym procesie roszczenia jest pozwany T. I.. Na spornym wekslu brak jakiegokolwiek adnotacji, że pozwany dokonuje wystawienia weksla jako reprezentant spółki. Na wekslu nie wpisano nazwy spółki (...). Obrona pozwanego w niniejszym sporze zmierzała do wykazania, że podpis pozwanego został złożony jako reprezentant spółki powołując się na okoliczności wykraczające poza tekst weksla, a mianowicie istnienie pomiędzy spółkami współpracy gospodarczej oraz wierzytelności spółki (...), którą pozwany reprezentował. Takie działanie pozwanego w sposób oczywisty nie mogło doprowadzić do przyjęcia, że zobowiązanie wekslowe ma odmienną treść aniżeli wynika to z jego tekstu.

Wobec powyższego Sąd I instancji uznał, że wystawcą weksla jest pozwany T. I., a zatem ewentualne porozumienie istniejące pomiędzy powodem a spółką (...) nie dotyczy weksla przedstawionego przez powoda do wykupu. Uznać zatem należało, że pozwany nie wykazał zarzutu wypełnienia przez powoda weksla niezgodnie z porozumieniem. Dla wyczerpania krytyki stanowiska pozwanego Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany wnosił o zobowiązania powoda do przedłożenia porozumienia wekslowego w celu wykazania niezgodności wypełnienia weksla z zawartym porozumieniem. Brak takiego porozumienia w żadnym razie nie może obciążać powoda. Należy zauważyć, że w sytuacji niewykazania przez pozwanego braku podstaw do wypełnienia przez powoda weksla, żądanie żeby powód przedstawił dowody na łączący strony stosunek podstawowy pozwalający na zweryfikowanie prawidłowości wystawionego przez powoda weksla prowadziłoby do bezpodstawnego przerwania ciężaru dowodu na powoda, którego żądanie dochodzone na podstawie weksla nie zostało skutecznie podważone przez pozwanego. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia z 14 października 2015 r., I ACa 757/14).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany zaskarżając go w całości, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie nakazu zapłaty wydanego w dniu 14 czerwca 2013 roku w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy Szczecin P. i Zachód w S. sygn. akt I Nc 556/13 oraz oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania - przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił :

I. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że weksel miał zabezpieczać roszczenia powoda wobec (...) sp. z o.o. w D. wskazane w projekcie porozumienia opatrzonego datą 26 kwietnia 2012 roku, podczas gdy weksel w rzeczywistości zabezpieczał wcześniejsze, uregulowane w całości zobowiązania (...) sp. z o.o. w D.,

II. naruszenia prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów, polegającej na uznaniu za niewiarygodne dowodów przedstawionych w toku postępowania przez stronę pozwaną na okoliczność wypełnienia weksla przez powoda niezgodnie z porozumieniem wekslowym,

III. naruszenie prawa procesowego, a mianowicie przepisu art. 299 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nie przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron, pomimo zgłoszenia przez pozwanego wniosku o przeprowadzenie tego dowodu w zarzutach od nakazu zapłaty i przeprowadzeniu tego dowodu na rozprawie przed sądem pierwszej instancji w sprawie o sygn. akt I C 354/15 (tj. w części postępowania zniesionego następnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 06 września 2016 r. w sprawie II Ca 183/16 na skutek stwierdzonej nieważności postępowania),

IV. naruszenie art. 6 k.c. poprzez przypisanie obowiązków dowodowych w zakresie stosunku podstawowego wyłącznie stronie pozwanej, podczas gdy strona pozwana zaoferowała dowody na podnoszone przez siebie okoliczności, w tym projekt porozumienia wekslowego, dowód z przesłuchania stron.

W uzasadnieniu pozwany podkreślił, iż przedmiotowy weksel zabezpieczał całkowicie inne roszczenia, niż te objęte żądaniem pozwu, w związku z czym weksel powód winien był zwrócić pozwanemu. Pomimo tego powód w sposób nieuprawniony i niezgodny z zawartym przez strony porozumieniem wekslowym weksel wypełnił i bezpodstawnie wezwał pozwanemu do wykupu weksla. Podkreślił, iż porozumienie wekslowe obejmowało roszczenia powoda istniejące w dacie marzec - kwiecień 2012 roku. Strony ustaliły, iż suma zobowiązań wobec powoda będzie się stopniowo zmniejszała do kwoty 20.000 zł w miesiącu lipcu 2012 roku. Porozumienie te zostało w całości zrealizowane, a weksel był zabezpieczeniem wyłącznie roszczeń, o których mowa wyżej. W ocenie apelującego zarzut uzupełnienia weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem wekslowym jest w pełni uzasadniony mając na uwadze dowody w postaci dokumentów przedstawione przez pozwanego. Zarzut ten znalazł również potwierdzenie na skutek przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron w poprzednim postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, a który w sprawie I C 809/16 z niewiadomych względów nie został ponownie przez sąd przeprowadzony, przy czym podnieść należy, iż sąd pierwszej instancji przy ponownym rozpoznawaniu sprawy nie wydał postanowienia odmawiającego przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron np. poprzez jego pominięcie na podstawie art. 302 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna.

Podkreślić należy, iż jako podstawę żądania strona powodowa wskazała wystawiony przez pozwanego weksel własny in blanco. Tym samym podstawą prawną żądania powódki były przepisy ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. z dnia 11. 05. 1936 r.), a w szczególności art. 101 w zw. z art. 10 Prawa wekslowego. Pierwszy z powołanych przepisów, co już wyjaśnił Sąd Rejonowy stanowi, iż weksel własny zawiera: nazwę "weksel" w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono; przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej; oznaczenie terminu płatności; oznaczenie miejsca płatności; nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana; oznaczenie daty i miejsca wystawienia wekslu; podpis wystawcy wekslu. Podkreślić nadto należy, iż uzupełnienie weksla in blanco przez jego posiadacza może nastąpić - co oczywiste - w terminie późniejszym i tylko wtedy, gdy został on do tego upoważniony. Domniemanie faktyczne przemawia przy tym za stwierdzeniem, że wręczenie weksla in blanco oznacza upoważnienie do jego wypełnienia (art. 231 k.p.c.). Wręczeniu weksla in blanco może towarzyszyć wystawienie odrębnej deklaracji wekslowej, której istnienie ułatwia sytuację dowodową, niemniej ważność weksla wystawionego in blanco nie jest uzależniona od istnienia takiej deklaracji. Weksel in blanco wystawiony jako własny i wręczony remitentowi w związku z zawarciem umowy, prowadzi do powstania zobowiązania wekslowego wystawcy. Powstałe zobowiązanie wekslowe ma charakter samodzielny i abstrakcyjny, a więc niezależny od podstawy prawnej, która spowodowała jego zaciągnięcie. Remitentowi przysługują zatem w stosunku do wystawcy dwa roszczenia - ze stosunku podstawowego oraz z weksla. Wybór między tymi roszczeniami należy do remitenta, przy czym może on tylko raz uzyskać zaspokojenie swojej wierzytelności.

W stosunkach między wystawcą weksla własnego in blanco a remitentem samodzielność zobowiązania wekslowego ulega złagodzeniu. Jeżeli zobowiązanie wekslowe jest ważne, wystawca weksla własnego in blanco, w braku skutecznych zarzutów wekslowych, może podnieść zarzuty oparte na stosunku podstawowym i na ich podstawie podważać zarówno istnienie, jak i rozmiar zobowiązania wekslowego ze względu na jego związek ze stosunkiem

podstawowym. W sytuacji odwołania się w zarzutach od nakazu zapłaty wydanego na podstawie weksla w postępowaniu nakazowym do stosunku podstawowego następuje "przeniesienie sporu z płaszczyzny stosunku wekslowego na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego". Nie skutkuje to zmianą podstawy sporu - ze stosunku prawa wekslowego na stosunek prawa cywilnego, a prowadzi jedynie do uwzględnienia stosunku podstawowego w ramach oceny zasadności dochodzonego roszczenia wekslowego. Przedmiotem sporu nadal jest roszczenie wekslowe, z tą tylko różnicą, że przy uwzględnieniu również stosunku podstawowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2008 r., IV CSK 65/08, LEX nr 453032; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2006 r., II CSK 205/06, LEX nr 293091; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2011 r., II CSK 311/10, LEX nr 863410).

Z treści art. 10 prawa wekslowego nie wynika jak należy traktować porozumienie, ani też w jakiej formie powinno ono zostać zawarte, a zatem może ono przybrać dowolną formę – zarówno pisemną, jak i ustną. Ważne jest, aby był to wyraźny przejaw woli, zrozumiały w sposób dostateczny oraz niebudzący wątpliwości co do skutków prawnych. Nierozzerwalny związek pomiędzy stosunkiem „podstawowym” a stosunkiem wekslowym daje pozwanemu możliwość obrony poprzez kwestionowanie istnienia zobowiązania zabezpieczonego wekslowo. A zatem w procesie wekslowym dowód przeciwny, a więc nieistnienia wierzytelności, zostaje przerzucony na dłużnika, a to w związku z domniemaniem istnienia wierzytelności, które powstało na skutek wystawienia i wydania weksla (vide: uzasadnienie uchwały SN z 7 stycznia 1967, III CZP 19/66, OSNCP 1968, poz. 79). Przy czym konsekwencją odwołania się przez pozwanego, skarżącego nakaz zapłaty, do stosunku podstawowego względem dochodzonego od niego roszczenia wekslowego, jest możliwość odniesienia się także przez powoda do tego stosunku w celu odparcia twierdzeń pozwanego.

W okolicznościach niniejszej sprawy strona powodowa wypełniając weksel in blanco na kwotę 68 432,46 zł i wnosząc powództwo przeciwko T. I. powoływała się konsekwentnie na zabezpieczenie roszczeń powodowa przysługujących mu przeciwko pozwanemu nie zaś (...) Sp. z o.o. Niemniej jednak ze stanowiska strony powodowej nie wynika na zabezpieczenie jakiego stosunku, konkretnej umowy weksel został wystawiony. Spółka w postępowaniu przed sądem I instancji niewątpliwie unikała doprecyzowania swojego stanowiska poprzez wskazanie zobowiązania zabezpieczonego wekslem, powołując się na abstrakcyjny charakter weksla. Podkreślić przy tym należy, iż powiązanie upoważnienia do uzupełnienia weksla in blanco z istnieniem i treścią zobowiązania (stosunku podstawowego względem roszczenia wekslowego) powoduje, że remitent w zasadzie nie może na podstawie prawa wekslowego uzyskać wobec wystawcy weksla własnego więcej praw niż przysługuje mu w ramach stosunku, z którego wynika podlegająca zabezpieczeniu wierzytelność, czyli właśnie w ramach tego tzw. stosunku podstawowego względem roszczenia wekslowego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2001 r., II CKN 25/00, OSNC 2001, nr 7-8, poz. 117, z dnia 9 grudnia 2004 r., II CK 170/04, LEX nr 146408, z dnia 21 czerwca 2007 r., IV CSK 92/07, OSNC 2008, nr 10, poz. 117, i z dnia 5 lutego 2009 r., I CSK 297/08, niepubl.).

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy ma pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 28 czerwca 2006 r. w sprawie I ACA 37/06. Mianowicie Sąd ten wskazał, iż to, że powód w piśmie stanowiącym odpowiedź na zarzuty pozwanego wskazuje jakie należności składają się na dochodzoną sumę, nie oznacza zmiany pierwotnego żądania opartego na wekslu. W razie wypełnienia weksla in blanco w zakresie sumy wekslowej przez wierzyciela osobistego, nie może się on zasłaniać wobec dłużnika abstrakcyjnością zobowiązania wekslowego, gdy dłużnik żąda rozliczenia dochodzonej kwoty. Wierzyciel ma wówczas obowiązek podać z jakiego tytułu domaga się zapłaty i przedstawić stosowne wyliczenie, co otwiera możliwość wykazania przez pozwanego, że weksel został wypełniony niezgodnie z porozumieniem co do zasady lub co do wysokości.

W ocenie sądu odwoławczego powód winien zatem chociażby wskazać łączącą strony umowę i jej treść uprawniającą do uzupełnienia weksla in blanco. Było to tym bardziej uzasadnione, że przez całe postępowanie przed sądem I instancji pozwany kategorycznie zaprzeczał, iż on osobiście jest dłużnikiem powódki, a podnosił, iż wystawiony niewątpliwie przez niego weksel miał zabezpieczać roszczenia względem spółki (...).

Dopiero takie pełne przedstawienie okoliczności faktycznych przez powoda otwierało możliwość wyciągnięcia wobec pozwanego konsekwencji wynikających z ciężaru dowodu. W przeciwnym razie - odmawiając spełnienia powyższego

obowiązku - powód naraża się na przegranie procesu. Już zatem z tego względu powództwo nie mogło zostać uwzględnione.

Niezależnie jednak od powyższego wniosku również przeprowadzone w toku postępowania apelacyjnego dowody nie mogły doprowadzić do uwzględnienia powództwa.

Otóż nawet przy przyjęciu, iż doszło do doprecyzowania stanowiska przez powoda w trakcie przesłuchania jego prezesa, to i tak brak było podstaw do przyjęcia zasadności roszczenia zgłoszonego w pozwie.

Powód twierdził mianowicie, iż zobowiązanie zabezpieczone wekslem wynikało z umowy sprzedaży szyb pozwanemu działającemu we własnym imieniu jako osoba fizyczna. Co istotne strona powodowa kategorycznie wskazała, iż dokumenty zgromadzone w niniejszej sprawie, a dotyczące porozumień, zestawienia niezapłaconych faktury nie dotyczą zobowiązania pozwanego, które zabezpieczał weksel. Prezes Powoda wyraźnie wskazał, że dokumenty te dotyczą zobowiązań (...) Sp. z o.o. Nie potrafił natomiast w sposób wiarygodny wyjaśnić dlaczego kwota wskazana w wekslu pokrywa się z zestawieniem znajdującym się na k. 31, które rzekomo dotyczyło zupełnie innych roszczeń.

Z materiału sprawy, jak i przesłuchania pozwanego, wynika, iż pozwany był prezesem Spółki A. i jej jedynym udziałowcem. Przez kilka lat Spółka zamawiała szkło u powódki i z tego tytułu posiadała chociażby w roku 2012 zadłużenie, co do którego spłaty zawarto porozumienie dot. rozłożenia długu na raty. Następnie spółka (...) spłaciła zadłużenie do umówionej wysokości. Pozwany potwierdził, iż na początku roku 2013 Spółka (...) ponownie popadła w zadłużenie u powoda i powstało saldo w wysokości 68 000 zł. Zostało podpisane porozumienia (k. 31 akt) i na jego mocy (...) Sp. z o.o. zobowiązała się do spłaty długu w wysokość 68 432,46 zł w pięciu miesięcznych ratach po 13 686,49 zł.

W ocenie Sądu Odwoławczego z materiału zgromadzonego w niniejszej sprawie, w tym z wiarygodnych zeznań pozwanego wynika, iż – jako osoba fizyczna nie zawierał z powódką umowy sprzedaży szkła. Z przedłożonych przez T. I. dowodów wynika, iż zobowiązanie, które zabezpieczało weksel nie wiązało się z zawartą umową sprzedaży z nim osobiście. Na wiarygodność tych zeznań wskazuje kwota, na którą wystawiono weksel 68 432,46 zł, która jest tożsama z tą wynikającą z zestawienia sporządzonego co do należności Spółki (...) (k. 31), nawet jeżeli chodzi o ilość groszy. Z kolei nie zasługują na wiarę zeznania prezesa powoda w zakresie, w którym twierdził, iż doszło do zawarcia z pozwanym nowej, odrębnej od kontraktów zawieranych ze spółką (...), umowy sprzedaży szyb. Nie potrafił on bowiem w przekonujący sposób wyjaśnić nawet powyższej zbieżności pomiędzy sumą wekslową, a zobowiązaniem (...) Spółki z o.o. w D..

Powód nie wskazywał natomiast na inny stosunek podstawowy (choćby na umowę poręczenia za zobowiązania spółki).

W tym stanie rzeczy apelacja okazała się w całości uzasadniona, co skutkowało uchyleniem nakazu zapłaty i oddaleniem powództwa.

W zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed sądem pierwszej instancji Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. przyjmując, iż na koszty te złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej w osobie radcy prawnego:

- za postępowanie prowadzone w pierwszej instancji w stawce 3600 zł ustalone w oparciu o treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarbu Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu § 6 pkt 6.

- za postępowanie prowadzone w drugiej instancji w stawce 3600 zł ustalone w oparciu o treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia apelacji (3.02.2016 r.) § 2 pkt 6) w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1.

Mając zatem na uwadze powyższe na mocy art. 386 § 1 k.p.c. orzeczono jak w pkt 1 ppkt a. i b. sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w oparciu o art. 98 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym od 27 października 2016 r., przyznając zgodnie z wartością przedmiotu zaskarżenia stawkę 2700 zł (§ 2 pkt 6) w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1). Orzeczenie zawarto w pkt 2 wyroku.

Po myśli art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nieuiszczonymi kosztami sądowymi, w postaci opłaty od apelacji, od której zwolniono pozwanego – obciążono powoda. Orzeczenie zawarto w pkt 3.

SSO Marzenna Ernest SSO Małgorzata Grzesik SSO Tomasz Sobieraj

Z.

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego;
3. po dołączeniu (...) akta zwrócić SR